

РЕШЕНИЕ

№ 2037

гр. София, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 65 СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА

при участието на секретаря ЗОРНИЦА ЛЮДМ. ПЕШЕВА
като разгледа докладваното от ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА Гражданско дело № 20221110167059 по описа за 2022 година

Предявени са от „МЕНПАУЪР БЪЛГАРИЯ“ ООД, ЕИК: 175110216, със седалище и адрес на управление в гр.София срещу „ПУЛСИО“ АД, ЕИК: 206161418, със седалище и адрес на управление в гр. Божурище обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД вр. чл. 266, вр. чл. 258 от ЗЗД и чл. 92 от ЗЗД, за заплащане на сумата в размер на **5361,18 лева**, представляваща неизплатено възнаграждение за изпълнени посреднически услуги по търсене, подбор и представяне на кандидат, в лицето на г-н И. К. И., въз основа на сключена между страните Оферта № 1000006282/06.11.2020 г. и Договор за предоставяне на посреднически услуги по подбор на персонал от 03.11.2020 г., по фактура с номер 0000019179/29.11.2021 г., ведно със законната лихва от 08.12.2022 год. (датата на депозиране на исковата молба в съда) до окончателното ѝ заплащане, както и сумата в размер на **1876,41 лева**, представляваща неустойка за забавено плащане на цената по фактурата, дължима на основание т. III.5. от цитирания Договор, изчислена на база 0,1 % от главницата за период от 350 дни забава, считано от 14.12.2021 г. до 28.11.2022 г., включително.

Ищецът твърди, че страните са страни по договор за предоставяне на посреднически услуги и подбор на персонал от 03.11.2020 г. при условия, посочени в търговска оферта № 1000006282/06.11.2020 г. Излага се, че по този договор ищецът е „посредник“ на ответника по услуги по подбор на персонал (търсене, селекция и представяне на кандидати за работа), по конкретно за позицията „Мениджър човешки ресурси“, ниво „среден мениджмънт“, като му представил И. К. И., за което издал фактура на обща стойност 5 361,18 лева, със срок за плащане 13.12.2021 год. Възнаграждението за посредника било при селектиран-одобрен кандидат като в случая било определено като договореното след съгласуване с клиента и кандидата месечно брутно трудово възнаграждение от 3 191,18 лева било умножено по коефициента 1,4 пъти, съгласно офертата. Сочи, че кандидатът бил провел комуникации с представител на ответника и бил уговорил условия за започване на работа в началото на 2022 год., в това число и финансовите параметри. Сочи, че след това, обаче, трудов договор не бил сключен. Поддържа, че ответника отказал да заплати доброволно договореното възнаграждение. Върху сумата била начислена и договорената неустойка за забавено плащане в размер на 0,1% от неизплатеното възнаграждение за забава, която възлизала на 1 876,41 лева за период от 350 дни, за времето от 14.12.2021 год. до 28.11.2021 год., вкл.

С тези твърдения се желае решение, с което ответникът да бъде осъден да заплати сумата от 5361,18 лева, представляваща неизплатено възнаграждение за изпълнени посреднически услуги по търсене, подбор и представяне на кандидат, в лицето на г-н И. К. И., въз основа на сключена между страните Оферта № 1000006282/06.11.2020 г. и Договор за предоставяне на посреднически услуги по подбор на персонал от 03.11.2020 г., по фактура с номер 0000019179/29.11.2021 г., ведно със законната лихва от 08.12.2022 год. (датата на депозиране на исковата молба в съда) до окончателното ѝ заплащане, както и сумата в размер на 1876,41 лева, представляваща неустойка за забавено плащане на цената по фактурата, дължима на основание т. III.5. от цитирания договор, изчислена на база 0,1 % от главницата за период от 350 дни забава, считано от 14.12.2021 г. до 28.11.2022 г., включително. Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 ГПК от ответника „ПУЛСИО“ АД, ЕИК: 206161418, със седалище и адрес на управление в гр. Божурище е постъпил отговор на исковата молба, с който предявените искове се оспорват по основание и размер. Не се оспорва наличието на договора помежду им, но се оспорва изложеното за заплащане на възнаграждението от 5361,18 лева, което се дължи за одобрен от възложителя кандидат и сключен договор с него, а не както се излага в исковата молба за селектиран такъв. Оспорва се и точното изпълнение по договора, като се навежда, че не са представени доказателства, че представения кандидат от ищеца бил приет, както и че било постигнато съгласие с лицето И. И. и уговорено брутно трудово възнаграждение в размер на 3191,18 лева. Също така сочи, че в хода на изпълнение на договора за подбор на 19.02.2021 год. бил назначен предложен от ищеца кандидат, който напуснал на 14.04.2021 год., т. е. в договорения петмесечен гаранционен срок в офертата. За назначения кандидат ответника бил заплатил възнаграждение в размер на 3618,65 лева. При това положение дори и да се докажело, че представения от посредника кандидат е одобрен, то възнаграждение не се дължало, тъй като посредникът бил задължен да представи в гаранционния срок на съответната позиция алтернативен кандидат, за което не се дължало допълнително заплащане. При тези съображения моли съда да отхвърли предявените главен и акцесорен иск като неоснователни и недоказани. Ако съдът приеме, че същите са основателни, то прави възражение, че сумата следва да бъде намалена с платената такса ангажимент в размер на 720 лева с ДДС, която е заплатил за позицията „Мениджър човешки ресурси“ по издадена от ищеца фактура № 16853/25.11.2020 год. Претендират се деловодни разноски.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По иска с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД вр. чл. 266, вр. чл. 258 от ЗЗД:

Съобразно правилото на чл. 154 ГПК в тежест на ищеца по така предявения иск е да докаже при условията на пълно и главно доказване следните обстоятелства: съществуването на валидно облигационно правоотношение между него и ответника, по което ищеца, в качеството си изпълнител по подбор на кадри, по поръчка на ответника е изпълнил възложеното съгласно договорките помежду им, че работата е бил приета от възложителя, настъпването на изискуемостта на вземането за възнаграждение и размера на същото. В тежест на ответника е да докаже плащане на уговорената цена.

Не е спорно между страните, че същите са сключили Договор за предоставяне на посреднически услуги и подбор на персонал от 03.11.2020 г. при условия, посочени в търговска оферта № 1000006282/06.11.2020 г.

Спорът е концентриран върху това дали единствено след сключване на трудов договор с предложен кандидат от посредника възниква правото на последния да получи възнаграждението си по договора за посредничество или такова е дължимо дори при селектиран кандидат, с който възложителят не е сключил трудов договор.

Установява се от приетия като доказателство по делото в заверен препис на процесния договор (лист 14-18 от делото), че съгласно чл. 1 от същия предметът му включва задължението на „Менпауър България“ ООД в качеството му на посредник да предостави на

„Пулсио“ АД като клиент посреднически услуги по наемане на работа въз основа на заявка оферта срещу договорено възнаграждение. В раздел I, чл. 3 от договора е дефинирано, че посредническите услуги включват търсене, подбор и представяне на кандидати за работа от страна на посредника за назначаването им на работа от страна на клиента. В раздел I, чл. 4 от договора е посочено, че правата и задълженията на страните по договора се уреждат от клаузите на същия и Търговската оферта, неразделна част от договора. Съгласно раздел I, чл. 5 от договора посредникът осигурява гаранция съобразно Търговската оферта, съгласно която се задължава да предложи еднократно алтернативен кандидат под условието плащанията по съответната фактура да са извършени в договорените срокове. В раздел III, чл. 1 от договора е посочено, че възнаграждението за посредническите услуги се договаря между страните в Търговската оферта. В раздел III, чл. 3 от договора е предвидено, че посредникът има право на възнаграждение и в случай, че клиентът откаже да приеме на работа предложен кандидат, но впоследствие сключи споразумение със същия в период от 12 месеца, считано от датата, на която кандидатът първоначално е бил представен на клиента, както и в случай, че трето лице, ползващо се с референции от клиента, сключи подобно споразумение с кандидата в същия срок.

По делото е представена търговска оферта № 1000006282/06.11.2020 г. (лист 19-23 от делото), която е неразделна част от договора. В офертата в табличен вид са посочени подробно етапите, включени в методологията по подбор на персонал. В същата таблица е предвиден срок от пет работни дни от получаването на списъка със селектираните кандидати, в който клиентът предоставя на посредника обратна връзка за тях. В т. 12 от таблицата е посочено фактуриране и пълно плащане за всеки одобрен кандидат според условията на офертата. Съгласно офертата възнаграждението за посредничеството за наемане на работа на селектиран кандидат за ниво „среден мениджмънт“ е 1.4 от месечното брутно възнаграждение, както и обща такса-ангажимент в размер на 600 лева, като е определен и срок за плащане – 5-дневен от датата на издаване на фактурата.

По делото са представени (на лист 24-26 от делото) справка за изчисляване на нетно/брутно възнаграждение, ведно с изчисление при формиране на цената при фактуриране, както и издадената от ищеца фактура № 0000019179/29.11.2021 г. за сумата от 5361,18 лева с ДДС за такса подбор по оферта № 1000006282/06.11.2020 г. за лицето И. И.. От представеното по делото „известие за дължима сума“ от 06.11.2020 г. (лист 40 от делото) се установява, че ищцовото дружество е поканило ответното такова, в тридневен срок от получаване на известието да заплати дължимата сума по горесцитираната фактура. От представеното по делото уведомление от „ПУЛСИО“ АД (лист 41 от делото) се установява, че последното е отказало да заплати на ищеца претендираната от същия сума в размер на 5361,48 лева, с аргумент, че предложението от него кандидат не е назначен по трудово правоотношение при ответника.

Безспорно е между страните, а и се установява от представената електронна кореспонденция (на лист 27-39 от делото), че ответникът не е възразил срещу селектирания от ищеца кандидат И. И.. С писмо, посредством електронен имейл (на л. 30 от делото), И. И. е уведомил ищеца, че след проведен разговор със собственика на ответното дружество, двамата са решили че няма да започне работа по предложената му оферта. Видно от разменена между страните кореспонденция чрез имейли от 30.11.2022 г., от 04.01.2022 г. и от 05.01.2022 г. (на л. 32-37 от делото) се установява, че ответникът е уведомил ищеца, че няма да плати възнаграждението по договора за посредничество, с аргументи, че процесната фактура не е приета/осчетоводена от същия и И. И. не е назначен на работа при него.

По делото е изслушано и прието заключение по допуснатата ССЧЕ, което съдът кредитира като обективно, обосновано и компетентно изготвено. От същото се установява, че процесната фактура е редовно и своевременно осчетоводена от ищеца, включена е в Дневник за продажбите по ЗДДС за 11.2021 г., отразена е в съответната Справка – декларация по ЗДДС и данните са подадени в ТД на НАП с Уведомление. В заключението е посочено, че в счетоводството на ищеца, което е водено редовно и в съответствие с изискванията за хронологична последователност и документална обоснованост, няма данни

за заплащане на процесната фактура от страна на ответника. Вещото лице П. Д. е констатирила, че в счетоводството на ответника процесната фактура № 0000019179/29.11.2021 г. на стойност 5361,18 лева не е осчетоводена и за периода 01.01.2021 г. – 30.04.2023 г. не е включена в счетоводните регистри по сметка „Задължения към доставчици“ по партидата на ищеца.

По делото са снети и гласни доказателства.

По искане на ищеца са разпитани свидетелите И. И. и Ралица Динева.

От показанията на свидетеля И. И., които съдят кредитира като обективни и непротиворечиви, се установява, че същият е провел разговор със служители на ответното дружество по повод предложение за работа при същото в отдел „Човешки ресурси“. Свидетелят посочва, че до сключване на трудов договор с ответника не се е стигнало, защото от него се е изисквало да поеме трудови ангажименти, в които не е бил компетентен.

От показанията на свидетелката Ралица Динева – служител на длъжност „Професионален консултант“, при ищцовото дружество, чиито показания съдят също кредитира, се установява, че лицето И. И. е селектиран и предложен като кандидат за работа при ответника. Свидетелката посочва, че позицията, за която е извършвала подбор е била напълно нова, като за нея са предложени 4-5 човека, сред които е избран И., като последният не е бил заместител. Сочи, че е установила обратна връзка със селектирания кандидат И. И., като същия я е уверил, че проведеното интервю за работа е минало добре и е бил помолен да занесе личната си карта, но впоследствие е отказал да встъпи в длъжност и не е подписал трудов договор с ответника. Свидетелката сочи, че селекцията отнема месеци и че фактурирането става на база на приета оферта от ответника, по коефициент уговорен в договора, сключен между „МЕНПАУЪР БЪЛГАРИЯ“ ООД и „ПУЛСИО“ АД, а не на подписан трудов договор с кандидата.

По искане на ответника е разпитан свидетелят И. Ш. – служител при ищцовото дружество на длъжност „Изпълнителен директор“. От показанията на този свидетел, кредитирани от съда в тази им част като обективни и непротиворечиви, се установява че страните по делото са обвързани с договорни правоотношения, като в договора е предвидено, че ако няма изрично желание на някоя от страните да се прекрати същия, то той се подновява автоматично. Свидетелят посочва спецификата и етапите на селекция на персонал. Сочи, че фактурирането се осъществява при одобрен кандидат, като когато двете страни са се договорили, но впоследствие не се назначи избраният кандидат се изпращат автобиографии за заместване на този кандидат, като в конкретния случай на ответното дружество били предложени 15 кандидата, от които, след като първите двама кандидати напуснали, третият бил одобрен.

От ответната страна по делото са представени и приети като доказателства следните документи: фактура № 17369/23.02.2021 г., ведно с преводно нареждане за плащане □; фактура № 16853/25.11.2020 г., ведно с преводно нареждане за плащане ѝ; трудов договор № 38/19.02.2021 г., сключен между ответното дружество и трето неучастващо в делото лице – Албена Борисова и заявление за напускане на последната от 13.04.2021 г.

При така установените обстоятелства и съобразявайки съдържанието на постигнатите между страните договорки съдят намира, че е налице изпълнение на задълженията по договора от страна на ищцовото дружество и че работата е приета от ответника, което обуславя извод за дължимост на възнаграждението за нея. Действително, по делото се установи, че селектираният кандидат не е сключил трудов договор с ответното дружество, но съгласно постигнатите между страните договорки това не е условие за дължимост на уговореното възнаграждение. Отказът на селектирания кандидат е мотивиран от причини извън точното изпълнение на възложената посредническа дейност. Не се доказва ищцовото дружество да е поемало отговорност за действията на третото за договора за посредничество лице по смисъла на чл. 23 ЗЗД. С одобряването на селектирания кандидат от клиента работата се счита за приета и възниква задължението за плащане на възнаграждението за нея.

Предвид неблагоприятното стечение на обстоятелствата по независещи от страните по договора за посредничество причини ответното дружество е имало правото да се възползва от уговорената между страните в раздел I, чл. 5 от договора „гаранция“ и да поиска излъчването на алтернативен кандидат, но не и да откаже да плати възнаграждението. В тази връзка, съдът намира за неоснователни наведените доводи от ответника, че именно в изпълнение на задължението си по цитираната договорка за „гаранция“ ищцовото дружество е предложило алтернативен кандидат – лицето И. И., като допълнително възнаграждение за същото не се дължи. От събраните по делото доказателства, включително свидетелски такива, се доказва, че селектираният кандидат И. И. е трети такъв за позицията „Човешки ресурси“, променена впоследствие на „Подбор на персонал“, а не както се твърди от ответното дружество, като втори алтернативен кандидат – заместител на напусналия първи за същата позиция. С оглед последното, настоящият съдебен състав приема, че ответното дружество се е възползвало от правото си, предвидено в раздел I, чл. 5 от процесния договор, а ищцовото дружество е изпълнило насрещното си задължение по него, предлагайки еднократно алтернативен кандидат - лицето Албена Борисова, предвид което и тази договорка между страните е спазена.

На следващо място следва да се посочи, че клаузата чл. 3 от раздел III от процесния договор, не предвижда уговорка, че възнаграждението се дължи при сключен трудов договор с кандидата. Цитираната разпоредба предвижда, че посредникът има право на възнаграждение и в случай, че клиентът откаже да приеме на работа предложен кандидат, но впоследствие сключи споразумение за работа с него в период от 12 месеца, считано от датата, на която кандидатът първоначално е бил представен. След тълкуването □, съобразно правилата на чл. 20 ЗЗД, съдът намира, че смисълът на този текст е да гарантира правото на посредника на възнаграждение дори в случай, че кандидатът не е бил одобрен при първоначалното му представяне. От изложеното следва, че плащането на възнаграждението е обвързано с одобрението на кандидата при първоначалното му представяне и само при липсата на такова одобрение – при последващо започване на работа в предвидения срок, доколкото се презюмира, че то също е резултат от престираното от изпълнителя по договора за посредничество.

Ето защо предявеният иск за заплащане на дължимото се възнаграждение по договора за предоставяне на посреднически услуги е основателен.

Неоснователно се явява и релевираното от ответника възражение, че размерът на претендираното възнаграждение следва да бъде намалено със сумата от 720 лева, представляваща заплатена от ответника такса ангажимент за позицията „Мениджър човешки ресурси“ по издадена от ищеца фактура № 16853/25.11.2020 год., доколкото не се установи по делото такава такса да е платена от ответника за селектирания кандидат И. И. за позицията „Човешки ресурси“, променена впоследствие на „Подбор на персонал“.

Предвид горните изводи и с оглед представената оферта и кредитираното заключение на съдебно-счетоводната експертиза, съдът намира, че размерът на дължимото се възнаграждение възлиза на сумата от 5361,18 лева, каквато е и претендираната от ищеца сума, предвид което предявеният иск за същата следва да се уважи изцяло. Като законна последица от уважаване на иска следва да бъде присъдена и законната лихва от 08.12.2022 год. до окончателното изплащане на сумата.

По иска с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД:

За основателността на иска ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти: че валидно е възникнало твърдяното облигационно правоотношение, че ответникът виновно не е изпълнил поето с договора задължение, наличието на валидна неустоечна клауза и настъпването на обстоятелствата, при които се дължи претендираното обезщетение за вреди.

В мотивите си по-горе съдът прие, че ищецът е изпълнил задълженията си по сключения Договор за предоставяне на посреднически услуги по подбор на персонал от 03.11.2020 г., поради което за ответника е възникнало насрещното задължение да заплати

уговорената за това цена, за което е издадена фактура № 0000019179/29.11.2021 г. за сумата от 5361,18 лева с ДДС. Съгласно раздел III т. 5 от договора за посредничество в случай на забава от страна на Клиента при заплащане на дължимото по договора възнаграждение, последният дължи неустойка в размер на 0,1 % от неизплатеното задължение за всеки ден забава. В мотивите си по-горе съдът прие, че ищецът е изпълнил задълженията си по сключения Договор за предоставяне на посреднически услуги по подбор на персонал от 03.11.2020 г., поради което за ответника е възникнало насрещното задължение да заплати уговорената за това цена, за което е издадена фактура № 0000019179/29.11.2021 г. за сумата от 5361,18 лева с ДДС. Съгласно раздел III т. 5 от договора за посредничество в случай на забава от страна на Клиента при заплащане на дължимото по договора възнаграждение, последният дължи неустойка в размер на 0,1 % от неизплатеното задължение за всеки ден забава.

В заключението на съдебно-счетоводната експертиза вещото лице е посочило, че претендираната неустойка, върху главницата от 5361,18 лева за период от 14.12.2021 г. до 28.11.2022 г., вкл. е начислена в съответствие с предвидения в раздел III., т. 5. от договора размер от 0,1 % от неизплатеното задължение за всеки просрочен ден, като същата е в размер на сумата от 1876,41 лева, каквато е и претендираната от ищеца сума.

С оглед горните изводи на съда и предвид кредитираното заключение на вещото лице предявеният иск следва да се уважи изцяло като основателен и доказан.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има само ищецът, който своевременно е поискал присъждането им. Съгласно представения списък по чл. 80 ГПК ищецът претендира разноски по делото в общ размер на **2475,02 лева**, като е представил доказателства за действително сторени такива, от които 1938,02 лева, формирани от сбора на заплатената от ищеца държавната такса, адвокатско възнаграждение и депозит за вещо лице, и 537 лева разноски по обезпечителното производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ПУЛСИО“ АД, ЕИК: 206161418, със седалище и адрес на управление: гр. Божурище, кв. Пролет, бул. „Европа“ № 85 **да заплати** на „МЕНПАУЪР БЪЛГАРИЯ“ ООД, ЕИК 175110216, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Филип Кутев“ № 14Б, на основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД вр. чл. 266, вр. чл. 258 от ЗЗД **сумата от 5361,18 лева**, представляваща неизплатено възнаграждение за изпълнени посреднически услуги по търсене, подбор и представяне на кандидат, в лицето на г-н И. К. И., въз основа на сключена между страните Оферта № 1000006282/06.11.2020 г. и Договор за предоставяне на посреднически услуги по подбор на персонал от 03.11.2020 г., по фактура с номер 0000019179/29.11.2021 г., ведно със законната лихва от 08.12.2022 год. до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 92 ЗЗД **сумата от 1876,41 лева**, представляваща неустойка за забавено плащане на цената по фактурата за периода от 14.12.2021 г. до 28.11.2022 г., включително, дължима на основание раздел III. т. 5. от Договор за предоставяне на посреднически услуги по подбор на персонал от 03.11.2020 г.

ОСЪЖДА „ПУЛСИО“ АД, ЕИК: 206161418, със седалище и адрес на управление: гр. Божурище, кв. Пролет, бул. „Европа“ № 85 **да заплати** на „МЕНПАУЪР БЪЛГАРИЯ“ ООД, ЕИК 175110216, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Филип Кутев“ № 14Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **сумата от 2475,02 лева**, представляваща сторените от ищеца разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____